

Què significa ser immortal

Amb el dossier sobre el mite dels setges que ocupa la part central d'aquest número, la *Revista* s'incorpora de ple a la commemoració del bicentenari dels episodis gironins de la guerra del Francès, com ja va començar a fer i continuarà fent amb els articles de la secció «1808-1809», creada especialment per a aquesta ocasió. Amb les gestes viscudes fa dos-cents anys, Girona va consolidar i va veure reiterat a favor seu el títol d'immortal obtingut del rei Joan II l'any 1462. Durant els anys del franquisme, l'apel·latiu d'*immortal* anava forçosament lligat al nom de la ciutat, com una medalla penjada al coll: sempre s'havia de parlar de «la immortal Gerona», com un signe d'ostentació i una mostra d'autocomplaença. Però la immortalitat, més que un premi atorgat o una concessió més o menys merescuda, és sobretot una fita que s'ha d'aconseguir dia rere dia. Perquè ser immortal significa no morir, i això suposa l'obligació de viure. I viure, al seu torn, significa créixer, envigorir-se, renovar-se i lluitar contra la lenta i implacable acció del temps, tan corrosiva i devastadora com l'envestida d'un exèrcit enemic.

És bo, doncs, que amb motiu del bicentenari evoquem el passat, però encara és millor que ens ocupem de construir el present i de preparar el futur. Més que fer un estèril exercici de presumpció, ens cal prendre decisions i emprendre accions efectives per al progrés de la vida en comú. Si els setges van suposar per a Girona un daltabaix demogràfic, ara vivim un creixement espectacular de la població, amb la incorporació de gent provinient de moltes altres terres i cultures. Aquest augment del cens, que suposa una benèfica obertura als horitzons del món, provoca alhora canvis profunds en el teixit social i igualirà molts dels elements que al llarg de dos-cents anys s'han considerat inherents al peculiar tarannà col·lectiu.

Està bé, doncs, que recordem com vam ser, però ens hem de dedicar sobretot a imaginar com serem i a trobar les fórmules més adients per avançar en la direcció encertada. Aquesta és una responsabilitat que els governants haurien de compartir amb una ciutadania interessada i motivada; és l'única manera d'assegurar-se no la fama sinó la força de l'autèntica immortalitat.

Fragment de l'oli
Les heroïnes de
Santa Bàrbara,
de Ramon
Martí Alsina,
que presideix
el saló de Plens
de la Diputació
de Girona.

FOTO PORTADA:
PEP IGLESIAS

«Per saber-ne més». El lector s'acostumarà a trobar aquesta frase al final de molts articles de la *Revista*. És una invitació a aprofundir en els temes tractats i una facilitat per als veritables interessats a fer-ho. Les dades contingudes en aquests requadres, que substitueixen les notes a peu de pàgina, contenen informació bibliogràfica i referències electròniques que anuncien, quan és el cas, la presència d'apèndixs, annexos, gràfics, taules, imatges i textos complementaris que no apareixen en el paper imprès però que s'han incorporat a la versió digital de la *Revista*.